
**PUHE LOKAKUUN RADAN
STALININ NIMELLE OMISTETUN
RAUTATIEKONEPAJAN TYÖLÄISTEN
KOKOUKSESSA**

maaliskuun 1 pnä 1927

(Lyhyt esitys)

Toverit! Tavallisesti puhujien „kuuluu“ puhua loputtomasti, jotta toiset myöskin loputtomasti kuuntelisivat heitä. Ajattelen, että tällä kertaa me menetellemme hieman toisin. Minä rajoitun siihen, että vastaan eri tovereiden kirjelappusissa esittämiin kysymyksiin. Luulen, että niin on hupaisempaa. Jos olette siihen suostuvaisia, niin ryhdyn asiaan.

Suurin osa näistä kirjelappusista koskettelee samaa kysymystä: tulee ko meillä sota tänä vuonna, tämän vuoden keväällä vai syksyllä?

Vastaukseni: sotaa meillä ei tule tämän vuoden keväällä eikä syksyllä.

Mutta sota ei ole tulematta meille tänä vuonna siksi, ettei yleensä olisi imperialististen sotien vaaraa. Ei, sotien vaara on olemassa. Sotaa ei tule tänä vuonna siksi, että vihollisemme eivät ole valmiita sotaan, siksi, että vihollisemme pelkäävät sodan seurauksia enemmän kuin kukaan muu, siksi, että Lännen työläiset eivät halua sotia Neuvostoliittoa vastaan, ja ilman työläisiä on mahdotonta sotia, ja vihdoinkin siksi, että me harjoitamme varmasti ja horjumattomasti

rauhanpolitiikkaa ja tämä seikka vaikeuttaa sodan alkamista maattamme vastaan.

Perusteltuaan nämä väitteet niiden suhteiden alalta otetuilla tosiasioilla, joita meillä on Lännän suuriin ja pieniin valtioihin, toveri Stalin siirtyy kysymykseen Neuvostoliiton politiikasta Idässä.

Meille sanotaan, että ystävyyspolitiikassa, jota me harjoitamme Idän riippuvaisten ja siirtomaakansojen suhteen, piilee eräitä myönnytyksiä meidän puoleltamme ja siis eräänlaisia kulunkeja meille. Se on tietysti totta. Mutta kaikenlainen muu politiikka olisi meille kelpaamaton ei vain periaatteelliselta kannalta, vaan myöskin ulkopolitiikan kulunkien kannalta. Se, että periaatteellisesti me emme voi tässä harjoittaa muuta kuin ystävyyspolitiikkaa,—se johtuu itse Neuvostovallan luonteesta, joka on murskannut imperialismin kahleet ja rakentanut sillä pohjalla oman mahtinsa. Siksi en lähde siitä laajemmin puhumaan.

Tarkastelkaamme asiaa ulkopolitiikan kulunkien kannalta. Meidän valtiomme rajat Idässä Kiinan, Afganistanin, Persian ja Turkin kanssa ovat, kuten tunnettua, monien tuhansien virstojen pituiset. Näillä rajoilla meillä on nyt mitä pienin määrä sotajoukkoja, jotka ovat ystävällisissä suhteissa rajavaltioiden väestön kanssa, ja me voimme sallia itsellemme tämän jättiläismäisen säästön rajojemme vartioiden kanssa, että me harjoitamme ystävyyspolitiikkaa näiden valtioiden kanssa.

Mutta olettakaamme, etteivät suhteemme näiden maiden kanssa olisi ystävälliset, vaan vihamieliset, kuten oli asianlaita Venäjän itsevaltiuden kaudella. Silloin meidän olisi pakko pitää näillä rajoilla monia

kiireestä kantapähän asti aseistettuja armeijoita sekä kokonainen joukko sotalaivoja Kauko-Idässä, kuten nykyään tekevät eräät imperialistiset valtiot. Mutta mitä merkitsee monien armeijoiden ja vastaavan laivaston pitäminen näillä rajoilla? Se merkitsee, että joka vuosi kulutetaan näiden armeijoiden ja laivaston ylläpitoon satoja miljoonia ruplia kansan varoja. Sekin olisi itäpolitiikkaa. Mutta se olisi kaikista mahdollisista politiikoista kaikkein epätaloudellisinta, kaikkein tuhlavaisinta ja kaikkein vaarallisinta politiikkaa. Juuri sen vuoksi olen sitä mieltä, että meidän politiikkamme Idässä on periaatteellisessa suhteessa kaikkein oikeinta, poliittisten tulostensa kannalta kaikkein varmintä ja kaikista Idässä mahdollisista politiikoista kaikkein säästäväisintä politiikkaa.

En edes puhukaan siitä, että tällainen politiikka turvaa meille lujan rauhan Idässä ei vain siirtomaiden ja riippuvaisten maiden suhteen, vaan myöskin Japanin suhteen.

Eräiden puhujien jälkeen, jotka käyttivät puheenvuoroja edustajille annettavasta evästyksestä, toveri Stalin jälleen vastaa useihin kokouksen jäsenten uusiin kirjelappusiin.

Toverit! Sallikaa minun vastata tovereiden uusiin kirjelappusiin. Yhteistä näissä kirjelapuissa on kaksi kysymystä: kysymys englantilais-neuvostoliittolaisten diplomaattisten suhteiden mahdollisesta katkeamisesta ja kysymys taloudellisen rakennustyömme tärkeimmistä saavutuksista.

Purkaako Englanti vuonna 1921 solmitun kauppasopimuksen? Katkaiseeko se diplomaattiset suhteensa Neuvostoliittoon?

Suhteiden katkaiseminen Englannin taholta ei ole tietenkään mahdotonta. Mutta mielestäni se on vähän todennäköistä. Ja se on vähän todennäköistä sen vuoksi, että suhteiden katkaiseminen ei voi antaa Englannille mitään muuta kuin kielteisiä tuloksia. En edes puhukaan siitä, että sen rauhanpolitiikan aikana, jota Neuvostoliitto harjoittaa, vastuu suhteiden katkaisemisesta olisi kaikkein vakavin vastuu kaikista mahdollisista vakavista vastuista, joita Englannin hallitus voi nyt kannettavakseen ottaa...

Mikä on tärkein saavutuksemme taloudellisen rakennustyön alalla?

Meille puhutaan rakennustyömme puutteellisuuksista. Sanotaan, että näitä puutteellisuuksia ei ole vielä poistettu. Kaikki se on totta, toverit. Puutteellisuuksia meillä on paljon niin tehtailla kuin myös hallintokoneistossammekin. Olisi kummallista, ellei näitä puutteellisuuksia olisi sellaisen jättiläismäisen työn aikana, jonka olemme itsellemme ottaneet. Mutta kysymys ei ole näistä puutteellisuuksista. Kysymys on nyt siitä, että me olemme kyenneet omin voimin järjestämään maamme teollistamisen asian.

Mitä merkitsee maamme teollistaminen? Se merkitsee agraarimaan muuttamista teollisuusmaaksi. Se merkitsee teollisuutemme rakentamista ja kehittämistä uudella teknillisellä perustalla.

Maailmassa ei ole vielä missään tapahtunut sellaista, että valtavan suuri takapajuinen agraarimaa olisi muuttunut teollisuusmaaksi ilman siirtomaiden rosvoamista, ilman vieraiden maiden rosvoamista tai ilman ulkomailta saatuja suuria lainoja ja pitkäaikaista luottoa. Palauttakaa mieleenne Englannin, Saksan ja

Amerikan teollisuuden kehityksen historia, niin käsittää, että asia on juuri niin. Vieläpä Amerikankin, kaikista kapitalistisista maista mahtavimman maan, oli puuhailtava kansalaissodan jälkeen kokonaista 30—40 vuotta rakentaakseen teollisuutensa ulkomaisien lainojen ja pitkäaikaisen luoton avulla sekä ryöstämällä siihen rajautuvia valtioita ja saaria.

Voimmeko me lähteä tälle „koetellulle“ tielle? Ei, emme voi, sillä Neuvostovallan luonne ei siedä siirtomaaryöstöjä ja suurten lainojen ja pitkäaikaisen luoton saamiseen ei ole syytä luottaa.

Entinen Venäjä, tsaarin Venäjä, kulki teollistamiseen toista tietä — orjuuttavien lainojen avulla ja antamalla sitä orjuuttavia toimilupia teollisuutemme perusalueille. Te tiedätte, että miltei koko Donetsin kivihiihialue, yli puolet Pietarin teollisuudesta, Bakun nafta ja koko joukko rautateitä, sähköteollisuudesta puhumattakaan, olivat ulkomaisten kapitalistien käsissä. Se oli Neuvostoliiton kansojen kustannuksella ja työväenluokan etujen vastaisesti tapahtuneen teollistamisen tie. On selvää, että me emme voi lähteä tuolle tielle: me emme taistelleet kapitalismin iestä vastaan sitä varten emmekä kukistaneet kapitalismia sitä varten, jotta menisimme sitten vapaaehtoisesti kapitalismin ikeeseen.

Jäljelle jää yksi tie, omien kasaantumisten tie, säästäväisyyden tie, harkitsevaisen taloudenhoidon tie, jotta voitaisiin saada kokoon maamme teollistamiseen tarvittavat varat. Sanomattakin on selvää, että tämä on vaikea tehtävä. Mutta vaikeuksista huolimatta me jo ratkaisemme sitä. Niin, toverit, neljän vuoden kuluttua kansalaissodan päättymisestä me jo ratkai-

semme tätä tehtävää. Juuri siitä on kysymys, toverit, ja juuri siinä ovat meidän tärkeimmät saavutuksemme.

Me annamme tänä vuonna teollisuuden tarpeisiin miljardi kolmesataa miljoonaa ruplaa. Me rakennamme näillä varoilla uusia tehtaita, kunnostamme vanhoja, otamme käytäntöön uutta tekniikkaa, kartutamme työväenluokan määrää. Me olemme täten päässeet siihen, että laskemme uuden teollisuuden perustaa omien kasautumiemme avulla. Me olemme täten päässeet siihen, että rakennamme uuden, sosialistisen teollisuuden valtavaa rakennusta omilla varoillamme. Juuri se on tärkein saavutuksemme, toverit.

Sanotaan, että tällä valtavalla rakennuksella on eräitä puutteellisuuksia, että rappaus ei ole kunnollista, että siellä täällä seinäpaperit puuttuvat, että siellä täällä nurkissa roskat on vielä lakaisematta j.n.e. Se kaikki on totta. Mutta onko kysymys siitä ja onko se pääasia? Entä rakennetaanko uuden teollisuuden valtavaa rakennusta vai eikö? Kyllä, sitä rakennetaan. Mutta rakennetaanko tätä rakennusta omilla varoilla vai eikö? Kyllä, sitä rakennetaan omilla varoilla. Eikö ole selvää, että taloudellisen rakennustyön alalla, teollistamisen alalla me jo pääsemme tärkeimpään, pääasiaan?

Juuri siinä on meidän saavutustemme perusta.

Eräät toverit ovat taipuvaisia merkitsemään nämä saavutukset yksistään meidän puolueemme ansioksi. Tästä oikeastaan johtuukin se, että eräät toverit ylis-televät sitä, puoluettamme, kohtuuttomasti. Tästä johtuu myöskin se, että eräät kommunistit ovat taipuvaisia joskus kehuskelemaan ja pöyhkeilemään,—

vika, joka valitettavasti ei vielä ole vieras meikäläisille. Puolueemme pääpiirteissään oikealla politiikalla on tietysti ollut mitä suurin merkitys näihin saavutuksiin pääsemisessä. Mutta puolueemme politiikka ei olisi rovonkaan arvoinen, ellei se olisi saanut osakseen puolueeseen kuulumattomien työläisten monimiljoonaisten joukkojen todella yksimielistä kannatusta. Se muuten tekeekin puolueemme voimakkaaksi, että puolueeseen kuulumattomat työläisjoukot kannattavat sitä. Tätä ei saa unohtaa, toverit. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

„Pravda“ № 51,
maaliskuun 3 pnä 1927